

FENYVES MARCELL

Mindennapi elődeim

FENYVES MARCELL (1970) Budapest

MIRŐL HALLGAT ÓRIGENÉSZ?

(Papcsúfoló fabliau-k nyomán)

Hol kettéágazik szilaj Loire;
kövekkel gördül sziklák közt az ár,
a barna parton fenyves hallható.
Az erdőben sereg dzsungellakó.
Na persze főleg szarvasok, nyulak
meg őzek; égi, földi madarak.
Medvék között is éltek emberek?
Egy szerzetes. Lehúzott tíz telet,
szeszélyes őszt, tavaszt meg hús nyarat.
Emelt magának fából pár falat,
rakott tetőt és vágott ablakot:
felállt a házikó, felállt legott
az egyszemélyes erdő közepén –
János barátról szól e zöngemény.
Miféle ember volt a szerzetes?
A jámborságáról nevezetes.
És tiszta ő. Havonta felsöpört,
hol főzögette belga mód a sört.
Csinált bohémianust, németet,
mert minden komlófőzetet szeret.
Ne tántorogjon: érlelt sajtokat,
tanulva fortélyt sok-sok év alatt.
Komái mégis fák csak? Állatok?
Figyelj. Okát azonnal megtudod.
Korábban János egy rendházban élt,
hirdetve sült parasztnak az lgét.
Az ódon épület sötéten állt.
Falak mögött lakott itt pár barát.
A sajt! A sajt okozta végzetét.
Becézgeté, mint más a kedvesét
a kőkeményen gördülő gruyère-t:
a pamlagán egész tucat hevert.
Egy nap serényen rórátéra ment:
e tájt az ember rémeket terem,
mik megkísértik aztán szellemét.
Szólott Jánoshoz Belzebub, ek'ént:
*Mihaszna báb! Te dőre szolga,
neved se lenne a Pokolba'.
Miért is veszkődöm veled?
Előttem semmi érdemed.
Csak szórakoztatom magam.
Az ördögnek flegmája van.
Tudod, mi lesz ma? Sajtmenet.
Kint gyűlnek már a sajthegyek.
E nap szegény még nem mondott imát,*

a hír így védtelen szívet talált,
 amelyben öltre menne két titán:
 páncélos angyal és a parmezán.
*Csak meglesem, hogy talmi volt a szó,
 vagy színigaz s lenyűgöz sajt-való*
 – magában így kiált és futni kezd
 és majdnem fellöki az esperest.
 Azért köszönti is felettesét,
 de birtokolja már a sajt eszét.
 A zárdaajtó nyitva; illatoz
 megannyi kékpenészes. *Kerberosz
 se tántoríthat* – mondja. *Mit teszek?*
Az illatok forrásához megyek.
 A cél felé robog. Nem éri el,
 mert megszólítja őt egy mademoiselle.
 Igen butuska és csúnyán hadar,
 amúgy valódi bombázó a csaj:
Még szűz vagyok. Szájtáti lagziban.
Barát uram! Megáldaná likam?
Áldás után hamar férjhez megyek;
legyen család: csinálunk gyermeket.
Őtöt se bánnék én, kerek Kató,
a szorgalmas gyerekpotyogtató.
 Mi kis bohó! De mester lánya volt,
 neves sajtmesteré. Csak szónokolt:
*Nagy kecskesajt a bére. Rá a grátisz
 palack bordeaux-i bor s egy tál homár is.*
 El'inte János még berzenkedett,
 de aztán – szóra szó – „igen”-t rebeg.
 Ilyen próbához küld erőt az Úr?
 Munkához lát. Tapasztalatlanul.
 Repült a szoknya és tudós barát
 – először életében – lát csodát:
De szép tiltott gyümölcs! Az íze méz?
Hallgatsz erről is, jó Origenész...
 Az elhadart tizenkét Miatyánk
 azért a helyzetében obligát.
 Szegény János! Ha tudta volna ezt:
 kileste őket álnok esperes,
 akit korábban meglökött.
 Most azt morogja: *Ördögök!*
János barát – míg élek én –
nem lesz csuhás e féltéken!
 A nagy felindulást követte tett:
 a szerzetes világgá űzetett;
 világba, hol csak fák s az állatok
 veszik körül. De ezt már tudhatod.

E történet mindenkit arra int,
 a sajttal baj lehet, barátaim.

APOKRIF BOSCH-VÁZLAT

Fajankók: képükön derű.
 Bitó alatt egy ember áll.
 Az Úr közöttük egyszerű
 ruhában jár. Telefonál.

Egy pap kezében hosszú kés,
 az égig nyújtózik vele:
 báránylevélbe szúrja, és
 a várost hó borítja be.

Magiszter görbed lapjain,
 napestig baj nem érheti:
 jelenbe hívná Szaladint,
 de árnya nem felel neki,

dühében földhöz vágja még
 a hétpecsétes lombikot,
 takarja mind a két szemét,
 mert látja azt, mi jönni fog.

BÉNYI ÁRPÁD, Börtönfirkák III., 1997

